

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrto leta 2 kroni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za 1/2 leta 3 krone, za 1/4 leta 1 krono 50 vin., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIL

V Ljubljani, 29. junija 1900.

List 26.

Sloven — krepost!

„Denar, denar!“
današnji svet ti vpije.
Denar je zdaj sveta vladar.
srce mu svetno zvesto bije.

Krepost, krepost!
za njo se svet ne meni.
Krepost? — Čemu, vsaj prost si — prost!
Prostost pa čednosti ne ceni.

Sloven, Sloven!
a kaj pa ti mi ceni?
Denar? — Krepost? — Sloven! vsigdar
kreposti čvrsto se okleni!

Krepost, krepost,
le ta te bo rešila!
Krepost edina ti prostost
in moč ti bode pridobila.

Brat Marijan Nežić.

Naše romanje v Rim.*)

V pastirskem listu poslanem Vam meseca decembra lanskega leta sem Vam sporočil željo in vabilo sv. Očeta, naj bi v svetem letu verniki romali v Rim, ne da bi tam uživali posvetnih veselj, ali da bi si pasli puhlo radovednost, ampak da bi tam v večnem mestu spoznali pred vsim svetom svojo katoliško vero in z deli pokore zadobili odpustke svetega leta. Nekoliko bojazljivo sem poprašal, če smem upati, da se nas iz naše škofije toliko zbere, da moremo skupno romati v večno mesto?

Kmalu po novem letu so mi prihajali glasovi, naj se romanje odloči takoj po veliki noči,

*) Ta opis naj se pri prvi priložnosti ljudstvu prečita.

ker v tem času ljudje še nekako najbolj lahko za nekoliko dni svoja opravila pretrgajo in bi se mogli odzvati vabilu sv. Očeta. Da se romanje uresniči, naprosil sem nekatere gospode, da se potrebnega dela poprimejo. In hvala Bogu. Klic: „v Rim!“ se je zmiraj glasneje razlegel po naši škofiji in v bližini; romarji so se zglašali in kmalu smo uvideli, da nas bo dovolj, ter smo resno začeli, da pripravimo vse potrebno za na pot.

To romanje Vam hočem kratko opisati, opisu pa dodati nekoliko opazek, naj se tega veselje naši romarji, veselje njihove družine, veselje vsi verni Slovenci ljubljanske škofije.

I. V Rim.

„V Rim!“ je odmevalo po vseh naših župnijah. Kmalu so se oglašali iz Gorenške, Dolenške in Notranjske; nazadnje se jih je oglasilo toliko, da smo mnoge morali odbiti. V ponedeljek, 23. aprila, smo hiteli na kolodvor. Veseli smo se poslovili od doma, ter se čez Gorenško odpeljali. Zvonovi radostno doneči iz visokih zvonikov so oznanjevali vernikom, da so njihovi rojaki že na potu v večni Rim. Zbralo se nas je 620 in sicer okoli 40 duhovnov, 210 mož in mladeničev, in okoli 370 žena in deklet; razen duhovnov so bili to večinoma kmetiškega in delalskega stanu. Popoldne ob dveh smo prekoračili mejo ljube naše avstrijske domovine.

V torek, 24. aprila, in sicer prav zgodaj smo dospeli v Loreto, kamor nas ni gnala radovednost, pač pa srčna pobožnost do Marije, deviške Matere Božje. Saj smo iz neovrgljivih zgodovinskih dokazov prepričani, da je pod kupolo velike stolne cerkve v Loretu ravno tista hišica,

v kateri je bila rojena prečista Devica Marija, v kateri ji je angelj Gabrijel naznanil, da je odbrana za Mater Božjo, v kateri je tudi res postala Mati Božja in v kateri je sam Gospod naš Jezus Kristus. Sin živega Boga, prebival, delal in molil do 30. leta svoje starosti.

Dne 10. maja 1291. je ta hišica, h kateri so v Nazaretu romali verniki vsega sveta, iz Nazareta izginila in obstala pri Reki na Trsatu; dne 10. decembra 1294. je pa tudi s Trsata izginila in je bila prenesena na Laško, dokler se ni ustavila na onem kraju, kjer je sedaj.

Polni svetega strahu smo v procesiji in pevaje lavretanske litanije stopili v veliko cerkev, ter se približevali svetemu mestu. Na zunaj je hišica obložena z marmorjem, znotraj pa so gole stene. Pri slovesni sv. maši smo veselo peli Devici Mariji na čast, po sv. maši pa sem jaz spregovoril vernim našim romarjem nekoliko o pomenu našega romanja v Loreto. Nikoli ne bomo omahovali v veri na čudež ljubezni Božje, ki se je zgodil v tej hišici, nikoli ne bomo omahovali v ljubezni, spoštovanju in zaupanju do deviške Matere Božje! To vero bomo gojili v svojih srcih, to vero bomo ohranjali v svojih družinah, to vero bomo spričevali zmiraj in povsod.

Vsi blaženi in polni najsvetejših čustev smo po opravljeni pobožnosti hiteli na kolodvor, da potujemo dalje. Tu so se nam dogodile prve večje neprilike: po nerodnosti ali neuljudnosti postajnega načelnika je o času odločenem za odhod našega vlaka odšel drug vlak, mi pa smo morali v vročini čakati in pa prav težko smo iz skladišča dobili svojo prtljago, katera se je nekaterim še nekoliko poškodovala.

Toda to nepriliko smo kmalu pozabili, ko smo po lepih laških pokrajinah drdrali v Asizi. Kdo od nas ni vroče želel videti na potu tudi tega mesta? Saj se je tukaj rodil, saj je tukaj živel in umrl slavní sv. Francíšek, katerega delovanje in življenje samo že zadostuje za dokaz, da je cerkev katoliška res Božja cerkev, da je Devica Marija res Božja Mati, da je Gospod Jezus Kristus res Božji Sin.

Bolj zvečer smo še-le dospeli na asiški kolodvor. Pohiteli smo v cerkev Marije od Angeljev, ki se tudi Porcijunkula imenuje. V ti cerkvi je je ona mala kapelica, kjer sta se Jezus in Marija sv. Francíšku večkrat prikazala, kjer je naš svetnik po Devici Mariji od Jezusa izprosil porcijunkulske odpustke, katere mu je papež Honorij še tistega leta, 1217., slovesno potrdil; saj je pri tej cerkvi tudi tisti kraj, kjer je sveti Fran-

cišek hude izkušnje premagal s tem, da se je vlegel med trnje in je svoje telo do krvi pokoril, na kar so v nenavadnem času na istem kraju na mesto trnja hipoma procvetele rudeče in bele prekrasne rože; saj je v tej cerkvi tudi tisti kraj, kjer je sv. Francíšek ležec na tleh leta 1226. sveto umrl. O teh krajih smo poprej brali, sedaj pa smo jih z lastnimi očmi gledali.

Svete pesmi in lep govor O. Konstantina nas je poživil in potrdil v sv. veri, pa smo sklenili ljubiti Jezusa in Marijo, ljubiti krščansko življenje in prizadevati se, da bomo res ponižni, siromašni, čisti in sploh čednostni.

Iz te cerkve smo pohiteli v pol ure oddaljeni Asizi obiskat grob našega svetnika, da tam pomolimo za sebe, in za vse tri redove sv. Francíška. Saj imamo tudi v naši škofiji goreče sinove sv. Francíška, ki v njegovem duhu opravljajo misijone po naših župnijah, imamo pa tudi mnogobrojne tretjerednike, po katerih naj bi se pravo krščansko življenje v družinah in občinah utrjevalo in razširjevalo.

Malo pred polnočjo, okrepcani na duši in telesu, odrinemo, ter drdramo proti Rimu, kamor pridemo v sredo, 25. aprila zjutraj okoli pol šestih. Romarji posedemo na pripravljene vozove in se odpeljemo na odločena stanovanja. Tu pa zadene nekatere druga večja neprilika. Za njih odločena stanovanja so zasedli drugi romarji. Toda hvala našim vodnikom, v kratkem času je vse poravnano, nevolja in žalost pozabljena.

† **Anton Bonaventura,**

škof.

(Konec prihodnjič.)

Ugovori in odgovori.

Francosko napisal Abbé de Ségur.

(Dalje.)

XX.

Duhovniki so ljudje, kakor drugi; tudi papež in škofje so ljudje. Kako morejo biti ljudje nezmotljivi? Boga hočem poslušati a ne drugih ljudi, ki so človeki kakor jaz?

Odgovor: To je prav tako, kakor če bi navaden vojak rekel: „Cesarju bom pač pokoren, ne pa generalu, polkovniku, stotniku i. dr.; zakaj ti so prav tako cesarjevi podložniki, kakor jaz.“ Tega zavrniti, bi ne bilo težko, a moja naloga tudi ni teža.

Res je, da je cerkev iz ljudi, papež, škofje, duhovniki so ljudje. A so ljudje, katerim je Jezus Krist dal duhovno oblast in to božje poslanje, da uče. Radi tega so ljudje, a nikakor ne ljudje, kakor tudi drugi.

Apostoli, prvi škofje, so bili poslani po Jezusu Kristu k ljudem kot njegovi zastopniki, prav tako

tudi njihovi nasledniki. Ako sem njim pokoren, nisem pokoren človeku, ampak Bogu; ako je pa zaničujem, zaničujem Boga in Gospoda Jezusa Krista. „Kdor vas posluša, Mene posluša; kdor vas zaničuje, Mene zaničuje; kdor Mene zaničuje, zaničuje Onega, ki me je poslal.“ (Luk. 10, 16)

Ne podvržeš se, dragi prijatelj, ljudem, ako duhovnika poslušáš, ampak vsemogočnemu Bogu, ki ti po duhovniku zapoveduje. Edina razlika med božjimi in cerkvenimi zapovedmi je v tem, da so božje zapovedi dane neposredno od Boga, a cerkvene pa posredno po Njegovih odposlancih. Obakrat pa je Bog tisti, ki ti to zapoveduje.

Kot človek je papež zmotljiv, a kot namestnik Jezusa Krista na zemlji je nezmotljiv, zakaj Bog ga navdihuje z resnico, da uči krščanske narode brez zmot. Dobro je, ako pripomnimo, da je papež, da je cerkev nezmotljiva le v stvareh, ki se tičejo vere t. j. razlage cerkvenih dogem in glede нравnosti. V vsem tem pa podpira cerkev Jezus Krist, naš Gospod in Izveličar in skrbi, da ona ne uči ničesar, kar bi bilo nasprotno resnici ali dušnemu izveličanju krščanskih narodov. „Jez ostane z vami do konca sveta.“ (Matej 28, 20). Edino v tem je sv. cerkev nezmotljiva.

Ako se tiče pokorščine v verskih stvareh, tedaj se ne smemo prav nič ozirati na osebne lastnosti papeža, škofov, ali duhovnikov, ampak na njihovo oblast: na papežovo, škofovo, duhovnikovo posvečenje in čast. Radi tega ne smejo napake, časih celo pregrehe duhovnike (ki so pa, hvala Bogu, zelo redke) zmanjševati v našem srcu spoštovanja in časti do vere in ljubezni do vere. Te slabosti pripadajo človeku, a nikakor ne duhovniku. One ne morejo oskruniti duhovniške časti, ona je vedno sveta in božanska. Niti Judov zločin ni onečastil apostolskega dostojanstva! Radi tega je sv. maša, odveza i. dr. slabega duhovnika prav tako veljalna, kakor sv. maša, odveza najčistjšega duhovnika. Posvetitev sv. hostije se zgodi, kadar mašnik izgovori dotične besede, in prav tako se grehi odpuste. To pa tu nič ne odločuje, naj že besede izgovori ta ali oni duhovnik. Slab duhovnik je sicer kazniv, a njegovo duhovniško dostojanstvo je vselej to isto. Njega duhovniško dostojanstvo je od Krista in nihče mu ga ne more zmanjšati ali uničiti.

A. M.

(Dalje prihodnjič.)

Poglej srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo.

(Bl. Margareta Alakok.)

On me je ljubil in dal za-me
samega sebe. Gal. 2, 20.

O večna, neskončna ljubezen! — En sam požirek mi daj iz srebrno-čiste, prozorne, z dijamanti okrašene, presvete kupe. Samo eno kapljico te Svoje sladke pijače iz srčne kupe vlij v mene, da mi vsplamti srce in v tvojem žaru objame to trudno, bolno, tvoje ljubezni potrebno človeštvo. Moči in vstrajnosti mi daj, Gospod, da ne podležem sovražniku v krutem boju.

Kje naj pa iščem ljubezni, ako ne v Tebi, moj Odrešenik, ki si dal življenje za-me? — Česa naj se oklenem, ako ne Tvojega presvetega srca, ki je toliko trpelo? Prišel sem ogenj prineset na zemljo, in kaj hočem družega, kakor da gori (Luk. 12, 49). Ves svet si objel v neskončni ljubezni. Vsak dan svojega skritega življenja si molil, si prosil le za nas in tri leta si pripravljaj svoje učence na ogromno delo in stal si ter stojiš pomagajoč jim še vedno pri njih. Kako velik, kako prostran in krasan si ocean dobrote. Poživi, napoji mojo žejno dušo, o Jezus. Večna modrost, prava luč razsvitljaj mi življensko pot! — Srce Jezusovo ne pusti da zaidem! — Usmiljeno Srce Jezusovo ne zavrzy me. V te zaupam. Siromak in ubožec sem, o Bog, pomagaj mi. (Ps. 69).

F. S.

V čast sv. Petru.

»Ti si Peter, in na to skalo bom zidal
svoje cerkev.« Mat. 16, 18.

Tje doli v večno mesto, v starodavni Rim, mi pri mislih na te besede vhaajo moje želje. O felix Roma, o srečni Rim, ki cerkve naše glavarja slavna, sveta kri te porosila je. Da, Peter je res glavar, prvak sv. cerkvi. Nebeških vrat ključar je zdaj sv. Peter; le tistemu jih odpira, ki so njegovega duha, njegovega srca. On je temeljni kamen sv. cerkve, le njega je Bog izbral, da stavimo pod njega varstvo čolnič, s katerim se popeljemo v našo boljšo domovino in v katerega bo sprejet le oni, ki bode njega kot vzor pravega vernika in svetnika častil.

Sv. Peter bodi nam, ki hočemo doseči večno veselje v nebesih, pred vsem izgled trdne vere in goreče ljubezni. Te dve čednosti ga dičite in ga stavite za temelj, trden, nepremagljiv temelj velikanki stavbi sv. cerkve.

Vera njegova je bila res živa vera. Ni li pokazal žive vere v Njega, ki mu je rekel le: „Pojdi za menoj in naredil te bodem lovca ljudi“, in je takoj ubogal. Zapustivši svoje stariše, svoje drage, svoje mirno življenje je sledil Njemu, dobro vedoč, kaj ga čaka. In ta ljubezen, s katero je spremljal Izveličarja po vseh njegovih potih in jo pri vsaki priliki pokazal, ni li občudovanja vredna. Takrat ga vpraša Krist: ga li ljubi! Ljubi bolj kot drugi, in Peter ne neha zatrjevati svoje ljubezni njemu, ki je videl v dno njegove čiste, nepokvarjene in udane mu duše. Ljubezen do Krista ga je gnala iz domovine tje v daljni Rim, kjer želi vse storiti deležne ljubezni Njega, čegar ime je oznanjeval,

po suhem in po morju. Neustrašeno je oznanjeval Njegove nauke očito spačenemu Rimu, hoteč ga spreobrniti, dobro vedoč, da si nakoplje sovraštvo sprijenega Rimstva, dobro vedoč, da si pripravlja gotovo pot v smrt.

Junaško prenese vse muke in preganjanja, prenese junaško smrt na križu. In če se vprašamo, kaj ga je privedlo na križ, moramo si odgovoriti z njegovimi lastnimi besedami: „Charitas Christi — ljubezen do Gospoda:“ ta ga je silila v junaško smrt. Da taka ljubezen, ki more izvirati le iz žive, neomajane trdne vere, je potrebna i nam, ako hočemo, da nam prvak Peter odpre vrata nebeška. — Ti pa, prvak apostolov in pa nebeških vrat ključar, bodi nam v pomoč, da postanemo tudi mi z jednako živo vero, kakor si jo imel ti, trdna skala, ki bode stala v bran peklenskim navalom, in ogrej po svoji goreči ljubezni naše srce za vse, kar je Kristovega.

L. P.

Koliko je moralo prestati dete radi prvega sv. obhajila.

Bilo je l. 1870 v Parizu. Mlad mož pripelje dečka nekoliko boječega a skromnega in prikupljivega vedenja, katehetu Delmausu, da se vpiše med one, ki so se pripravljali za prvo sv. obhajilo. „Častiti gospod“, pravi mož veroučitelju, „evo vam malega, dobrega dečka! Njegova mati me je prosila, naj ga popeljem k vam Ubogi Ivan sme sem hoditi le skrivaj, ne da bi vedel oče za to; aiti on je svobodomen uradnik, kateri ne pusti, da se mu sin poučuje v veri.“

Katehetu je deček vrlo ugajal, zato ga vpraša: „Dečko, si se li učil katehizma?“ „Ne, gospod, nikoli.“ „In zakaj ne, dete moje?“ „Oče ne dovolijo.“ In sedaj povesi glavico in postane otožen.

„Toda Ivan, ali bi ne znal rad katekizma?“ „O. in kako!“ odvrne dečko s sladkim nasmehom. „V katero šolo hodiš?“ „V protestantsko, gospod!“ „Kje stanuješ?“ „Prav poleg hiše „šolskih bratov“. „Pa zakaj hodiš potem tako daleč v šolo, ko ti je šola tako blizu?“

„Oče mi ne puste, da bi hodil k „šolskim bratom.“

Na to je deček zelo pazljivo poslušal katekizem, ki ga mu je razlagal svečenik. Potem pa je molil tako iskreno in pristrčno, kakor angelj.

Pri slovesu je moral obljubiti veroučitelju, da bode zopet prišel. Toda ni ga bilo. Oče je izvedši, kaj se je zgodilo, dečka ostro prijel ter ga od tedaj čuval pazno, kakor jetnika.

Pri vsem tem pa ga je skrivaj poučevala v katekizmu bogoljubna mati, in protestantski učitelj niso kar nič opravili pri njem. Edino, kar je delalo skrbni bolni ženi, je bilo, ker se je bala, da njeno

dete ne bode moglo prejeti sv. obhajila. Toda katehetova gorečnost jo osvobodi te bojazni. Dogovorita se, da se bode dete izpovedalo, kadar očeta ne bode doma.

„Ko dojdem ob določenem času k dečku,“ pripoveduje katehet, „pozdravi me veselo, plakajoč radosti: „Kako ste vi dobri, in kako sem jaz srečen, da se morem pripraviti na prvo sv. obhajilo!“

V ozki kuhinji se je izpovedal deček zelo zbrano, a jaz sem se radoval, videč živo vero in srčno pobožnost dečkovo. Ko sem ga pri odhodu blagoslovil, poljubil mi je roko in kakor da nekaj slutí, mi reče:

„Obljubite mi, oče moj, bodi kar hoče, da me ne pustite umreti, predno ne prejmem prvega sv. obhajila!“

V istini je bil deček zelo obnemogel, bled, glas mu je bil slab, in vse na njem je jasno pričalo, koliko trpi v srcu radi svoje sv. vere. Toda ni bilo opaziti, da bi mu bilo kmalu umreti. Obetal sem mu vse, kar je želel.

Kako je oče izvedel o našem sestanku? Nisem si vedel tega tolmačiti, dokler mi ne pove mati, da je od onega dne v isti hiši učenik iz protestantske šole. Tako so tedaj mojega mladega in hrabrega učenca nadzirali kakor jetnika v zaporu

„Ali kako si moremo tu pomagati, da nam dete prejme sv. obhajilo?“ vprašam mater.

„V prvem nadstropju naše hiše biva krščanska gospa, ki je mojemu Ivanu vrlo naklonjena. Pri tej gospej naj se dete obhaja, če Vam je prav.“

„Kolikokrat more priti deček tje, da se ne postavi v nove nevarnosti?“

„Mnogo potov vsekako ne. Vse bo treba napraviti ob enem. In to tem bolj, ker je dete zelo slabo; bati se moram, da mu ta borba ne prekine tanke niti življenja.“

„Zanesite se na me“, odvrnem otožni materi, na prvi poziv pohitim sem, in Ivan bo prejel prvo sv. obhajilo.“

Ivana je nova nada zelo vzradostila. Lice mu je bilo zopet bolj vedro in veselo, in tudi zdravje se mu je — vsaj na videz — nekoliko izboljšalo. Toda nenadoma vstane nova burja in žuga uničiti prejšnje nade.

Nekega večera pride oče iz gostilne in besno skoči k postelji, kjer je ležal Ivan. S silo mu iztrga iz roke molek, katerega je pobožno dete skrbno skrivalo. Jezno vrže oče molek na tla ter ga pomendra z nogami na kosce. Tu se deček prebudi in vzdihne globoko. Mati, ki je prihitela, da ga obvaruje očetove besnosti, čuje samo, kako je Ivan šepetal: „O mili Jezus, vse iz ljubezni do tebe!“

Deček se trese po vsem telesu, telesna moč mu zopet bolj in bolj slabi, zopet ga napade mrzlica, tako da more Ivan drugi dan komaj vstati s postelje. Mati je znala, kaj ji je učiniti.

Zopet se dogovori z menoj, in nisem se mogel dovolj načuditi njenemu junaštvu. Po sv. maši vzajem s seboj sv. popotnico in grem sam po ulicah pariških. Tako so delale plemenite gospe v rimskih časih v prvi cerkvi sprejemajoč vernike v svoje hiše: to je storila tudi ona gospa v prvem nadstropju te hiše. Malo sobico je spremenila v krasno kapelico za mla-

dega mučenika. Na lepo ozaljšani mizi je stal pozlačen križ, na vsaki strani po tri sveče in na okrog krasno cvetje.

Klečé in s sklenjenima rokama je pričakoval Ivan duhovnika. Z globokim spoštovanjem, topeč se v solzah radosti, pozdravi bolno dete Boga, utešitelja slabih in bolnih. Z iskreno pobožnostjo prejme telo Gospodovo. Pobožna gospa in Ivanova mati sta bili edini prisotni temu svečanemu činu.

Tako je prejel mladi Ivan prvo sveto obhajilo. Vse na okolo je bilo tiho in mirno. Ne prestando so mu tekale solze radosti po bledem licu. Tudi mati je plakala. Svečenik sam je bil globoko ginjen. Na to je Ivan za nekoliko časa molil svojega Izveličarja in mu priporočal svojega očeta, mater in znanca.

„Ko sem ga zapustil“ končuje katehet svojo povest, „bilo mi je, kakor da vidim moliti angelja v raju. In res sta že v raju čakala nanj Jezus in Marija. Že osmi dan po prvem sv. obhajilu je zaspalo blago dete na veke. — Po kratkem a težkem pregnanstvu v solzni dolini se je preselil mladi mučenec v pravo domovino, kjer ni ne solz, ne tuge, ne vzdihov, v kraljestvo večnega miru in blaženstva.

† bogoslovec Mihael Kogovšek.

Slovenskim neustrašnim novomašnikom.

V zvoniku je odbila ura pet, ko se dvigne mlad duhovnik s svojega klečalnika. Ravnokar je odmolil jutranjice in hvalnice za praznik trnjeve krone, ki ga obhaja cerkev vsako leto v petek po pepelnici. Nenavadno ga je ganila lepa duhovska molitev tega dneva. Ko jo je odmolil, vzame v roko „Zamaknjenje v bridko trpljenje Gospodovo“ po Katarini Emerichovi in prečita poglavje od trnjevega venčanja in se ves zamakne v premišljevanje. Pri besedah „O moj nebeški Izveličar, daj mi milost, da bodem vsaj nekoliko deležen tvojega trpljenja in zlasti s trnjem kronanja“, ga opomni glas ure, da je treba iti po stanovskih opravkih.

Kar potrka nekdo na vrata in vstopi starejši duhovnik. „Veselo novico prinašam“, nagovori ga ljubeznjivo, „dovolili so vam 14 dni počitnic; jutri zjutraj že lahko odrinete in si doma okrepite svoje zdravje.“

Bledo obličje mladega duhovnika je dovolj opravičevalo poslednje besede. Prevelik telesni in dušni napor je zelo razjedel njegovo zdravje. Po teh besedah se starejši gospod prijazno poslovi. Drugo jutro po sv. maši pa je klečal mladi duhovnik dalje nego sicer pred altarjem. „Prosil sem včeraj, da bi smel s tabo trpeti“, tako je molil, „o moj s trnjem venčani Izveličar, a ti mi pošiljaš danes veselje in olajšanje; pa zgodi se le tvoja volja.“ Zmolil je še 90. psalm za srečno pot in se odpravil proti domu.

Med svojo molitvijo pač ni slutil pobožni duhovnik, da ga je Bog uslišal, saj tudi ni videl svojega angelja varuha, ki mu je resnega obličja stal ob strani, ko je molil psalm: „Varuh moj si Ti in moj pribežališče, moj Bog, v katerega zaupam. Zakaj on me otme iz zanjek lovcev in iz zadrege. Ne boš se bal nočnega strahu, ne puščice, ki po dnevu leta, ne nezgode, ki po temi plazi, ne napada zlodeja poldan-

skega. Hodil boš čez gada in baziliska in teptal leva in zmaja.“

Pol ure pozneje je sedel v vlaku, ki ga je peljal domov. Topli solnčni žarki so prodirali skozi okno in budili veselje in zadovoljnost mladega moža. Rad bi bil povabil ves svet, naj se udeleži njegovega veselja, povedal vsem ljudem, kako jih ljubi. Njegov angelj pa je stal neviden ob njegovi strani in držal v desni roki trnjevo krono in izopovo palico, v levici pa škrlatni plašč, znamenje zasramovanja Odršenikovega.

Vlak je došel na drugo postajo in obstal. Vrata se hitro odpro in 6 gospodov viharo vstopi: „Tako, zdaj naj nas pa le hudič vzame!“ kričal je zadnji z rezkim glasom. „Tiho prijatelj“, ga miri eden vstopivših, „kaj bo delal tukaj hudič, ne vidiš, da imamo med sabo f...a!“ Dasi je le polglasno izgovoril te besede, vendar jih je vsakdo slišal v kupeju.

Gromovit smeh se je razlegal po vsem prostoru.

V tem hipu položi angelj varuh trnjevo krono na glavo mladega duhovnika.

„Gospod, kakor Ti je ljubo“, je molil duhovnik, „rad prenašam zasramovanje zaradi tebe.“

„Dobro bi bilo, da bi mi duhovni gospod podelili poslednje olje, komaj sem se od padca pobral s tal“, šali se drugi.

„Čemu ti bo poslednje olje, šampanjec je najboljšje poslednje clje“, upije tretji.

„Ta še popom kaj dobro diši“, modruje četrti.

„Mislim da. Ti znajo bolj veselo živeti, ko vsi poštene ljudje“, oglasi se peti.

Tako so govorili tudi drugi.

Kot trnje je zbadalo to zasmehovanje duhovnika. Jela ga je tudi boleti glava.

Ni osebno razžaljenje najbolj ranilo njegovo dobro nesebično srce, ampak zasmehovanje svetih rečij, katero je moral poslušati.

Nekoliko pozneje je vstal eden teh gospodov, vstopil se pred mladega duhovnika in ga začel na videz resnega obličja z rokami v žepih od blizu opazovati. Potem se je hitro obrnil od njega in zaglal velik krohot. Njegovi tovariši so ga gromko posnemali. Duhovnik pa je ostal miren, kajti vsaka beseda bi bila to gosposko tolpo še bolj razdražila. Le v duhu se je oziral na onega, ki je bil s trnjem kronan, ki je obkoljen od zasramujočih ga vojakov na dvorišču Pilatovem stal pred 19. stoletji in — molčal in se veselil zasramovanja z nadčloveško trdno voljo.

Gospodje so zdaj jeli pripovedovati nečedne dogodke s plesišč in potovanj, omenjali izmišljotin sramotečih izpoved in izpovednike. Slednjič opomni nekdo deloma ga smešeč, deloma pomilovaje kažoč na mladeniča-duhovnika: „Glejte, pravičnik mora pač veliko trpeti.“

Precej so začeli v svojih šalah nazivati duhovnika le „pravičnika“.

Dve uri je moral trpeti te muke, a z junaško srčnostjo jih je prenašal in ni se genila v njegovem srcu jeza.

Samo glava ga je hudo bolela, zato je z velikim veseljem pozdravil zadnjo železnično postajo. Hrepenel je po svežem zraku, da bi si ohladil vročo glavo.

Vlak obstane in popotniki izstopijo. Duhovnik čaka do zadnjega. Ko pa tudi on hoče izstopiti na prosto, skoči iz kupeja za njim otrok in neka gospa,

ki v hitrici omabne, da bi bila padla, če se ne bi bila nehote prišla za duhovnika. A ta, ki se tega ni nadejal, se je opotekel in padel na peron. Z gromkim grohotom ga je gledala gospoda na tleh, a vstal je hitro iz prahu.

„Pravični je padel“, pripomni nekdo zbadljivo. „Je li to kaj čudnega? Pravični menda sedemkrat na dan pade“, cglasi se drugi in bučeč smeh je čul duhovnik še potem, ko so zavili ti neotesanci v stransko ulico.

„Praznik tvoje trnjeve krone je danes, nebeški Odrešenik“, šepetal je, „Gospod! vdano, vdano!“

Angelj varih mu jo potisnil v roko izopov trst, ono žezlo, ki je je nekaj roka Izveličarjeva posvetila ob uri največjega ponižanja in najbolj grenkega zaničevanja. Pa tega ni videl ne mašnik ne okoli stoječi.

Poldne je že minulo. Duhovnik se je ozrl okoli po kaki gostilni, da bi se okrepčal. Tam zagleda restavracijo dostojne zunanjsčine, gre v sobo, vsede se k samotni mizi in si naroči jedi zahvaljujoč Boga, da je srečno prenesel zaničevanje. A ni še prišel konec poniževanju, angelj varih je zdaj razgrnil še škrlatni plašč, da ga ogrne svojemu ljubljencu.

Ob sosednji mizi so sedeli trije gostje. Brž zapazi eden duhovnika, vzame v roko časopis in prične blatiti ultramontance kot hinavce in izdajice domovine.

„Kdo je kriv, da so taki?“ vpraša sosed. „F...i! vse skupaj naj...“, odgovori tretji in udari ob mizo, da se je vse potreslo.

Mlademu duhovniku so skoro prišle solze v oči videčemu, kako se nadaljuje mučenje, a zopet se premaga in mirno povzije priprosto kosilo. Med tem pa mu je ogrnil angelj škrlatni plašč.

Pa trpljenju še ni bilo konca.

Pri sosednji mizi za duhovnikovim hrbtom si je nekdo izmislil novo nedostojno šalo. Zapazil je namreč črnega krčmarjevega psa, tega je poklical in postavil na stol zraven sebe rekoč: „Semkaj sedi, ti si tudi eden od črnih.“

Razuzdan smeh je sledil tem besedam. Še drug začne cvilečo žival dregati in potiskati sem pa tje: „Le zapomni si, tako se spodobi črnuhom!“ Potem dvigne psa v zrak in kriči: „Glej, da se pobereš, črna pošast“, in ga vrže pod mizo, a ob enem se kakor slučajno zaleti v duhovnika in ga nemilo sune s komolcem.

V tem hipu pa se približa mašniku roka angelja variha, da bi ga obvažovala še kaj hujšega. S šepetajočimi besedami: „Rad, rad, Tebi na ljubo, s trnjem venčani Odrešenik“, vstane in odide, njegov žalilec pa se porogljivo opravičuje: „Aj, prosim, sama neprevidnost!“ Še ni zaprl vrat za sabo, moral je še kakor za odhod prenesti težko psovko.

Zvečer pride mladi duhovnik domov. Prva pot ga pelje v cerkev, dasi je bilo že pozno. Srce ga sili, da zahvali Odrešenika za trpljenje, ki je je danes preстал zaradi Njega. Nikogar ni bilo več v temnačni cerkvi, le angelji nebeški so obdajali altar kakor navadno. Začudenjem so ogledovali prihajajočega duhovnika s trnjevo krono na glavi, s trsom v roki in škrlatnim plaščem na ramah. A duhovnik sam se tega ni zavedal. Polni spoštovanja se mu

umaknejo, ko se približa stopnjicam altara v spremstvu svojega angelja. Tukaj ponižno poklekne in moli svojega Izveličarja, ki resnično prebiva v zakramentu.

Sedaj stopi sam Jezus Krist iz svojega šotora in se dotakne klečečega s svojo roko in ga pokaže angeljem: „Glejte, kakošen človek!“ In „Glejte, kakošen človek!“ se razlega v celem krogu iz angeljskih ust. In odvzamejo mu krono, žezlo in plašč in vse to shranijo za dan sodbe v povračilo duhovniku in njegovim zaničevalcem.

Odrešenik pa pčloži svojo ozdravljajočo roko nad glavo duhovnikovo, ki ničesar od vsega tega ne sluti. V tem trenutku napolni njegovo srce sladek nadzemeljski mir in iz polnega srca se zahvaljuje za trpljenje, ki je je smel vzeti na se — saj preganjalcem je že vse odpustil in pozabil zaničevanja. — Hodil je za Kristom.

Fo „Katholischer Wahrheitsfreund“: G.

Prvo slovensko romanje v Rim.

(Dalje.)

24. aprilja 1900.

Tiha, brezmesčna noč!

Kakor ovce brez pastirja tavamo romarji po ozkih, temnih ulicah; nikjer, niti na voglih ne sveti svetilka, ki bi razsvetljevala nočno temino; le v poredki obcestni krčmi brli medla svetilka in kak lučín šopek privošči ulici.

Tisti večer bi bili nekoga povozili.

Jasno sem se prepričal tedaj, da so naše električne žarnice in obločnice, naše plinovke, naše navadne leščerbe po mestih res človekoljubna naprava. Po deželi jih seve ni potreba; svet je odprt, prostran, promet po cestah neznamen in ljudje so zvečer večinoma doma.

Drugače je po mestih, po ulicah, kakoršne je videti tu: ozke, temne, obdane z visokimi hišami; po takih ulicah, kjer se pregiblje mnogo ljudij in kjer švigajo med njimi vedno vozovi — je v brezmesčnih nočeh razsvetljava živa potreba.

Romarji si ogledamo jedno cerkev — nagrobno cerkev sv. Frančiška. Krasna, velikanska je. Ne, to ni jedna cerkev, to so tri cerkve, druga vrhu druge, troja nadstropja. V spodnjem je videti svetnikov grob. Tukaj počivajo njegovi telesni ostanki, njegov nesmrtni prah, ki ga časti rod za rod, ki ga slavi voj angeljev v nebesih.

Lahko se odpočije tukaj romar in pomoli...

Iz spodnje cerkve prideš v srednjo in potem v zgornjo. Po cerkvi, kamorkoli se ozreš, gledaš sliko za sliko, čudežne slike, ki ti kažejo posamezne dogodke iz svetnikovega življenja.

Jedno dragoceno svetinjo poljubimo vsi romarji, t. j. znamenito monštranco: v njej je razpet prtič, v katerega je zavijala Marija svoje Božje dete.

Vračamo se zopet na kolodvor, nič več ni ostalo časa ogledovati si lepo, prijazno mestice.

S prijateljem si privoščiva kratko zabavo. Krog kolodvora se zbira laška otročad, kriči in vpije na vse pretege po starem geslu: „Pane, pane! — Kruha dajte, kruha!“

„Veš kaj, dragi“, namignem tovarišu, „otroci so lačni... Kupiva jima kaj za jesti. Dobro delo storiva!“ „Izvrstna misel! Jaz sem takoj zato!“ odgovori mi on in me pogleda.

„Viš, ona le branjevka ima še v korbici nekaj pomaranč in precej fig! Kaj nama mara jih kupiti?!...“

„Dobro, dobro! — To bode veselje v Izraelu!“

In zgodilo se je tako. Pokupila sva branjevki vse sadeže, ki jih je hranila korbica v sebi in jih razdelila med to „nadebudno mladež!“ Lupila sva pomaranče, klicala skupaj in jela lačne nasitovati.

Kakor pričakujejo vrabčki v gnezdi nestrpno starke, ki se vrača s plenom domov, odpirajo lačne kljunčke in z vidnim veseljem hlastajo tako zaželeni živež, kadar jih pita ona — tako tudi ti dečki: vsi odpirajo lačna usteca, vpijejo kar se da; midva pa jih pitava lastnoročno tako dolgo, da izgine zadnji sadež iz korbice.

Morda so naji ohranili v prijaznem spominju!

F. G.

(Dalje prihodnjič.)

Razgled po svetu.

Beaulieu, Minn. 23. maja 1900. Pisal sem Vam bil meseca aprila, da sem se preselil v nov misijon, ki se imenuje: Beaulieu. Morda se je to pismo izgubilo, ko „Danica“ še vedno v White Earth prihaja.

Prosim torej, pre naredite moj naslov na zavitku tako-le: Red. Simon Lampe o. s. B. Beaulieu, Minn., Nord-Amerika.

Tudi prosim, pišite mi, do kdaj je moja „Dan.“ plačana. V tem novem misijonu imam kakih 250 kat. indijanskih družin, ki so zelo daleč saksabi po rezervaciji, po 15 do 10 milj; jeden misijon je celo 90 milj oddaljen, namreč Leech-Lake. — Tukaj v Beaulieu, v misijonu sv. Josipa, so mi vlansko jesen sezidali novo župnišče, in prav prijazen kraj je. — Le žalibog, da nam država prepoveduje katoliške šole za Indijance. V državnih šolah za Indijansko dečo nikakor ne sme katoliški duhoven katekizma učiti. Na ta način na tisoče otrok po Združenih državah sv. vero izgubi.

Veliko veselje mi je storila sestra Ana, ki je zapustila Ljubljano, svojo mater, brata in prijateljice ter prišla k meni 10. t. m., da mi pomaga v misijonu v čast Božjo in izveličanje še prav veliko izgubljenih ovčic. Pričujejoče mi smete v „Danici“ natisniti. Prisrčnim...

Književnost.

3. *Ecce sacerdos magnus. Ad recipiendum episcopum. Auctore Jos. Lavtižar, dioecesis Labacensis sacerdote. Op IV.*

Tri skladbe so: prva za en glas z orglami, druga za dva glasova z orglami, tretja za čveterglasen mešan zbor. Na ovitku so pridejani tudi klici in odgovori, ki se pojo pri škofovem prihodu v cerkev. Skladbe so lahke in gotovo ne bodo delale etžave tudi šibkejšim zborom.

Sploh je v teh skladbah veliko mest, ki jih lahko imenujemo prav dobre. Zlasti nam ugajata v tem oziru št. 2. in 3.

Št. 2. je v prvem delu tematično kaj lepo izpeljana, pa tudi drugi del ne zaostaja za prvim. Spremljanje je gladko in tekoče. Pogreškov razven vzporedne oktave na ejus pri št. 1, in kvinte na Benedicti-onem v št. 2 ni, in tudi tem se lahko opomore. Št. 2. je proračunjena na efekt in ga bo tudi dosegla, kjer se bo pela čvrsto, krepko, kot je mišljena.

Št. 3 ni tako iskrega značaja, a nam ugaja posebno v prvem delu, ker tako gladko in na lahko teče.

Gotovo bodo skladbe marsikomu dobro došle, ker se bo ena ali druga povsod mogla izvajati. Zlasti bodo prvi dve radi sprejeti tam, kjer ni dovolj močnega zbora, zakaj krepak eno- ali dvoglasen zbor bo dosegel veliko večji uspeh, kot pa če bi se mučili s čveterglasnimi skladbami. Kjer je pa večji zbor, in čeprav ni posebno trden, tam bo na mestu zadnja.

Fr. K.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec junij 1900.
(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do božjega Srca Jezusovega.

b) Posebni nameni:

29.) **Sv. Peter in Pavel.** Priznanje pravic sv. stolici. Romarski vlaki v Rim.

30.) **Spominj sv. Pavla.** Spreobrnitev vplivnih oseb. Preosnova avstrijskih šolskih postav. Vse doposlane a še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli v juniju in ki bodo meseca julija umrli.

1.) **Praznik dragocene krvi našega Gospoda.** Spreobrnitev nespokorjenih grešnikov. Umirajoči. Važne volitve.

2.) **Marijino obiskovanje.** Red tega imena. Goreče češčenje Jezusovega in Marijinega Srca. Zrelostni izpiti.

3.) **Sv. Evlogij.** Povrat razkolnikov k cerkveni edinosti. Poklicne zadeve.

4.) **Sv. Ulrik.** Škofje. Misijonarji. Katoliška učiteljska društva.

5.) **Sv. Ciril in Metod.** Slovanski narodi. E. inost med katoličani. Dušni pastirji in njihove občine.

N.

Zahvala.

Jezusu, Mariji, Angelju varhu, sv. Jožefu, sv. Blažu in sv. Tereziji, materini patroni, bodi zahvala. Po Jezusovi dobroti in teh svetnikov priprošnji so mi mati ozdraveli od dolge bolezni. Tudi v neki drugi zadevi sem bila uslišana. Pomagal mi je Jezus in njega ti ljubi svetniki. Tisučkrat se njim vsem zahvaljujem. Kedor bo v stiskah, naj do Njih prosi. Gotovo bo uslišan.

V Idriji 17. rožnika 1900.

M. P.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Krist! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda povedal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Srcem in Ga še sedaj neprenehoma v najsvetjšem Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in da posnemam presveto Srce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, darujem Ti danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1885).

Zlasti Ti je darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in posebnost za današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Srce mojega Jezusa, stori da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varuh čistilcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Ciril in Metod, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas! N.

Listek.

„Danica“ sotrudnik š. g. bogoslovec 3. leta Mihael Kogovšek je 25. t. m. ob 10 uri zvečer v šentviškem župnišči nad Ljubljano umrl. Pred tremi tedni je zapustil semenišče in šel domov k materi z nado, da kmalu ozdravi. Koj potem ga je šentviški veleč. g. župnik k sebi vzel v župnišče, da bi imel boljšo pomoč. Bogoslovce tovariše je njega smrt vse iznenadila. Popoldan 26. t. m. so ga šli kropiti; 27. t. m. zjutraj ob 8. uri pa so mu šli za pogrebom. „Danica“ iskreno obžaljuje izgubo vnetega sotrudnika izmed vrsta, ki je tako rada zbira krog sebe. Šifra „M. K.“ je prinašala njegove nežne sestavke in bo še nekatere. Uredniku tega lista gojenec — je bil Kogovšek gimnazijec vseskozi odličnimi napredki, tih, ponižnosten in s cela nedolžnega življenja: zvest posnemalec hišnemu zavetniku sv. Alojziju. Čisto slučajno in le, ker je sedaj čas prvih obhajil, je prišla v ta list njega lepa povestica: „Koliko ... radi l. sv. obhajila.“ Berite jo — bodi mu gniljiva labudnica. Naj prezgodaj umrli v miru počiva!

„Slovenke, poslušajte!“ Pod tem zaglavijem piše mariborski „Slov. Gospodar“ z dne 21. jun. t. l.; št. 25 naslednje: „Znano vam je, kako v Prusiji preganjajo Slovane — Poljake. Vse poljske šole so jim zaprte, otroci so primorani obiskovati le nemške šole. Poljske knjige so postavno prepovedane in niti materam ni dovoljeno, učiti svojih otrok iz molitvenikov čitanja v lastnem poljskem jeziku. Jelito, to je kruto, trinoško! Ves odpor od strani Poljakov je bil zaman. Sedaj pa so se ohrabile slovanske matere. Dne 24. maja t. l. zbralo se jih je v Pozenu ogromno število — 1000 — da povzdignejo svoj glas zoper tako vnebovpijoče nasilstvo. Grofinje in navadne delalke, gospe najvišjih poljskih plemenitašev in priproste kmetice sedele so složno skupaj, še več: nastopile so kot navdušene govornice in zahtevele pravico, da one določujejo narodnost otroku, ne pa nemški učitelji in na-

silniki. Neka vrla kmetica je pogumno vstala, in pripovedovala, da zna prav dobro brati in pisati poljski in nemški, ker je obiskovala pred 24. leti slovansko šolo; a nobeden njenih otrok se sedaj ne nauči ničesar, ker obiskujejo nemško šolo — torej ne umevajo učiteljev. — Ali ni tudi pri nas v mnogih krajih tako? Slovenke, matere, vzdramite se! Ne dajte svojih otrok potujčiti, ne za ves svet! Vi jim vsadite ljubav do našega lepega domačega jezika, da bodo zdrava korenina naroda našega! Ako pa vam je hočejo po nemčiti, ve matere, ne molčite! Nemščine, kolikor je potrebujejo, se nauče v slovenskih šolah — ne pošiljajte jih torej v šulferajnske! Tam se bodo izneverili ne le jeziku materinemu, temveč tudi srcu našemu! Torej matere slovenske, posnemajte Poljakinje! Ne vdajte se! — V ime vere in naroda soglašajo „Dan.“ polnim srcem temi besedami.

Umeten nasvet družbi sv. Cirila in Metoda. Tem naslovom piše „Slovenec“ 21. junija t. l.; št. 140 to-le: „Edinost“ prinaša danes naslednji nasvet, ki bi zaslužil resnega uvaževanja: „Družba sv. Cirila in Metoda naj bi izvolila iz svoje srede poseben odsek, kateremu bi bila naloga, v slovenskih obmejnih mestih, kakor: v Celovcu v Celju, na Dunaju, v Gorici, Gradcu, Mariboru, Ptuj, v Trstu i. dr. s pomočjo tamšnjih požrtvovalnih rodoljubov ustanovljati brezplačna poučna predavanja v pisanju, čitanju, računstvu i. dr. V gori imenovanih slovenskih, ozir. nemških mestih imamo na tisoče analfabetov, toliko starih, kakor mladih.“ — Tudi naše menenje je, da bi se s takim poukom neizmerno koristilo narodni zavesti v imenovanih mestih.“ — „Dan.“ uredništvo pristavlja tem besedam, da se bo „odbor družbe sv. Cirila in Metoda“ še pred svojo letošnjo veliko skupščino bavil s tem nasvetom. Slovenci! Naši družbi je mar slovenskega ljudstva — le vi nas ne zapustite.

Škofijska kronika.

Kranjske dežele posvečenje Jezusovemu srcu se je tako le izvrševalo: Praznik Jezusovega presv. Srca, petek, 22. junija, je slovenski in nemški ob 10ih dopoldne v ljubljanski stolnici govoril premil. g. knežškof Anton Bonaventura, potem je imel veliko mašo s posvečevanjskimi molitvami Jezusovemu Srcu. Navzočevali so ob tej pomenljivi slovesnosti: deželni predsednik tajni svetnik baron Hein; vojaški poveljnik ekselencia pl. Höchsmann; deželni glavar pl. Detela z deželnim odbornikom Povšem; stolnemu mestu župan Ivan Hribar in mnogo odlične gospode. Slovesni obhod z Najsvetejšim se je pa izvrševal nedeljo 24. junija popoldne. Najprej so bile v vsaki ljubljanski župni cerkva ob dveh litanije presv. Jezusovemu Srcu v čast. Nato so prihajale župnijske procesije po starem redu tega mesta do stolne cerkve družec se od tod s sprevedom stolne župnije. Presv. Rešnje Telo je nosil knežškof po glavnem trgu, čez Radeckega most, Turjaški trg, skozi Gosposke ulice in memo „Zvezde“ v Šenklaž nazaj. Vso pot so ljubljanski bogoslovci spevali lepe o. Angelik Hribarjeve litanije presv. Jezusovemu Srcu v slavo. Ljubljansko bivalstvo je dostojnostno okinčalo hiše in razsvetlilo okna ob slovesnostnem spravodu. — Bela Ljubljana ob vsaki priliki živo kaže svojo globoko vero. — Jezusovo presv. Srce naj jej je torej milo vsak čas.